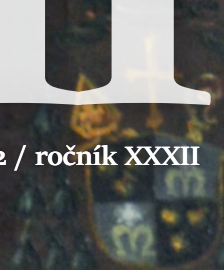

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

červen 2022 / ročník XXXII

J. HLOUCH:
Ač zemřel, ještě mluví

Ohlédnutí za synodou
v naší diecézi

O teologii
a přírodní vědě

PRAŽSKÝM ARCIBISKUPEM BYL JMENOVÁN J. EXC. JAN GRAUBNER

Dne 13. 5. 2022 jmenoval Jeho Svatost papež František 37. pražským arcibiskupem a 25. českým primasem J. Exc. Mons. Jana Graubnera, dosavadního arcibiskupa olomouckého a metropolitu moravského.

Foto: Dominik Novák / Člověk a víra

J. Exc. Mons. Jan Graubner se narodil v Brně 29. 8. 1948 a vyrostl ve Strážnici jako jeden z pěti sourozenců. V roce 1967 maturoval na Střední všeobecně vzdělávací škole a poté rok pracoval v Gottwaldově jako dělník, aby získal „dělnický původ“. V roce 1968 byl přijat do kněžského semináře a na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Olomouci.

Kněžské svěcení přijal 23. června 1973. Působil jako kaplan ve Zlíně a ve Valašských Kloboukách. Od roku 1982 do 1990 byl farářem ve Vizovicích a zároveň působil jako excurrento administrátor v Provodově a později v Horní Lhotě. 17. 3. 1990 byl jmenován titulárním biskupem tagarijským a pomocným biskupem olomouckým. Vysvěcen byl 7. 4. 1990. Za biskupské heslo si zvolil „*Quod dixerit vobis, facite*“ („*Co vám řekne, učiňte*“). Po smrti Františka Vaňáka převzal správu diecéze jako administrátor a 28. 9. 1992 byl jmenován arcibiskupem olomouckým. Správu diecéze převzal 7. 11. 1992. Zaměřil se na obnovu diecézní struktury, založil řadu církevních škol, vybudoval síť Charit. Inicivoval Tříkrálovou sbírku a Dny lidí dobré vůle na Velehradě. Zabývá se duchovním doprovázením a záleží mu na široké spolupráci a stavění mostů mezi lidmi i názory. Věnuje se pastoraci rodin, pro které založil Centrum pro rodinu s pobočkou v každém děkanátu diecéze. Je duchovním rádcem Orla. Založil zbožné sdružení Eucharistická hodina. Věnuje se obnově poutních míst Velehrad a Svatý Hostýn i rozvinutí pouti hasičů, myslivců, včelařů a dalších profesních skupin, nebo děkanátních poutí za obnovu rodin a kněžská povolání. Inicivoval Pocty duchovních, kteří zahynuli v koncentračních táborech, či velké výstavy jako Církev a republika, nebo A. C. Stojan. Založil edici audioknih Edice Velehrad.

V letech 2000 až 2010 byl předsedou ČBK, pak místopředsedou a od roku 2020 znovu předsedou. Zároveň je delegátem pro charitativní činnost, misie a novou evangelizaci. Od roku 1999 je členem správní rady Univerzity Palackého v Olomouci, jíž řadu let předsedal. Z titulu arcibiskupského úřadu je Velkým kancléřem Cyrilometodějské teologické fakulty a členem její vědecké rady.

Přejeme novému pražskému arcibiskupovi hodně zdraví, sil a Boží požehnání pro jeho službu.

(převzato z webu www.cirkev.cz)

Obsah

Pražským arcibiskupem byl jmenován J. Exc. Jan graubner	2
Editorial	3
Ač zemřel, ještě mluví...	4
Čaj o páté v prachatickém hospici	7
Přátelé a pomocníci	8
Větřní: Velikonoční koncert	10
Národní poutí za hospice	10
Farní odpoledne u sv. Jana Nepomuckého	11
Slovo života pro děti	12
Prsten	14
Personalía	15
Ohlédnutí za dosavadním průběhem synody v naší diecézi	16
Tábor pro ukrajinské děti	18
Konference pro rodinu a o rodině	19
Charity v českobudějovické diecézi pomohly více jak 10 000 uprchlíků	19
O teologii a přírodní vědě a o rozumu a přírodě	20
Tip na výlet: Dominikánský klášter v Č. Budějovicích	22
Rozdáváme radost kulturou	23
Hudba propojuje	24
Postýlka pro malou Anežku od Charity	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 6. 2022

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Služebník Boží Mons. ThDr. Josef Hlouch, devátý biskup českobudějovický. Článek k 50. výročí jeho úmrtí najdete na straně 4. Foto: archiv postulátora beatifikačního procesu.

Areál bývalého Dominikánského kláštera v Českých Budějovicích se stává oblíbeným turistickým cílem. Více informací o programu na letošní sezónu najdete v článku na straně 22.

Foto: Petr Samec

Editorial

Vážení čtenáři,

otevíráte nové číslo našeho diecézního časopisu v období, které lze charakterizovat nejen jako dobu velkých příležitostí, ale též jako dobu velkých nebezpečí. Pro každého z nás, věřícího křesťana, je o to více dobou velké osobní odpovědnosti. Možnosti současné lidské společnosti, včetně její destruktivní síly dospěly do bodu, který obecně nahání hrůzu. Rostoucí chudoba podmíněná nerovným rozdělením darů země, nemoci ohrožující celý svět, střety kultur, zdánlivě nekonečné možnosti člověka, to vše stojí v ostrém protikladu s rozvojem jeho mravní úrovně.

V dnešní pohnuté době se objevuje fenomén nového moralismu. Co to znamená? Jednoduše vyjádřeno jsou to spravedlnost, mír, uchování kulturních výdobytků nebo v neposlední řadě zachování života lidské společnosti vůbec. Někdy je tento fenomén, který okouznil celý svět, nazýván politickým moralismem. Bohužel ve své podstatě i politický moralismus zapomíná na jednu základní věc, a to na Boha. Pod rouškou velkých slov, zdůrazňováním neměnných hodnot, kterými se jeho hlasatelé ohánějí, dochází k vylučování Boha z veřejného vědomí, nebo dokonce k jeho popírání.

Joseph Ratzinger, papež Benedikt XVI., napsal ve své studii **„Naděje pro Evropu?“**; následující: *„V moderní literatuře, ve výtvarném umění, filmu a divadle převládá chmurný obraz lidstva... Morálka se považuje za pokrytectví, štěstí za sebeklam... Základním morálním postojem je podezřívání a jeho největším úspěchem odhalení. Kritika společnosti se má za povinnost.“* Že vám to, vážení čtenáři, něco připomíná? To nechám na zvážení každého samostatně. A ve stejné studii Svatý otec ještě dodává *„... dnes existuje společenská kritika dovolená a zakázaná. I ta povolená však sahá jen po práh zásadních rozhodnutí, která nesmějí být zpochybňována.“*

Na začátku úvodníku jsem napsal, že současná doba je dobou velkých příležitostí. Je také příležitostí k vyjádření odpovědnosti každého z nás. Odpovědnosti nejen za náš vlastní život, ale za život společnosti, ve které žijeme. Právě ona nás často svádí k tomu, abychom uznávali jen kvantifikovatelné hodnoty a zapomínali, že to ve svém důsledku vede ke zpusnutí duše, která již není schopna rozlišit mezi láskou a neschopností milovat. V letošním červnu uplyne již 50 let ode dne, kdy si Stvořitel povolal k sobě našeho nezapomenutelného biskupa, Služebníka Božího Josefa Hloucha. Určitě by nám v této opravdu zvláštní a pohnuté době pan biskup připomněl Spasitelova slova *„Hleďte nejprve království Boží a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“* (Mt 6,33).

JUDr. Jan Kotous

Ač zemřel, ještě mluví...

V letošním roce si připomínáme velkou řadu výročí ze života Služebníka Božího Josefa Hloucha. V tomto článku si proto připomeneme, jak k nám promlouvá skrze svůj životní příklad i svá slova právě s ohledem na výročí, která slavíme.

Devátý českobudějovický biskup Josef Hlouch se narodil **26. března 1902** v Lipníku u Třebíče. Je to tedy letos **120 let** od jeho narození v rodině rolníka požehnané velkým množstvím potomků. Velice rád a často na své rodiče vzpomínal při různých příležitostech. Takto kupříkladu v jednom kázání vzpomíná na společnou modlitbu před společným jídlem s rodiči, modlitbu, která posvěcovala jejich společný život: „Dovolte mi vzpomenout na tatínka, když nás devět dětí, když jsme se přihnaly ke stolu a teď tatínek svoje upracované ruce, měl je jako podešve ztvrdlé od té práce, děti a teď modlit a chvějící se rukou začíná Otčenáš a my za ním všichni jako jeden sbor; já si vzpomínám na to tak živě, opravdu, to byl náš kněz, to byl kněz v té svatyni a my na něho vzpomínáme, stejně jako na tu maminku vzpomínáme s nehlubší úctou, s nehlubší vděčností Pánu Bohu, že nám takové rodiče dal...“ V období internace v jednom ze svých listů se vrací ke svému dětství a velice hluboce prožívá, s jakou láskou a péčí jeho maminka chystala prostou štedrovečerní večeři: „Pak naše večeře prostá, ale maminka dala to nejlepší – potom stromeček. Já čítával z Písma sv. o Narození Páně. Zhasla se lampa, rozžali jsme svíce a prskavky na stromečku a zpívali a zpívali... Dárků u nás nebylo, jen někdy. Kdepak byste byla, maminko zlatá, pro všechny vzala, když nás bylo u stolu všech dvanáct, někdy k tomu nějaký žebrák. Ale dárkem byli jsme si jeden druhému, rádi, že jsme pospolu, dárkem nám všem tatínek s maminkou“.

Ale přejděme k dalšímu, a to velice krásnému, **kulatému výročí 100 let** v životě Josefa Hloucha. Po studiích na gymnáziu a pobytu v chlapeckém semináři v Kroměříži, vstoupil roku **1922** do kněžského semináře v Olomouci. Již od útlého dětství toužil po studiích, modlil se za dar kněžského povolání, ale kolik překážek musel překonat. Nechme opět promluvit Božího Služebníka Josefa Hloucha v jeho vzpomínkách: „Plakával jsem jako maličký, že bych chtěl studovat – ale nebylo na to. Až když jsem v r. 1914 po návratu z pouti k Panně Marii Mašůvské ráno vstával, přišel telegram, že mám jet do Kroměříže ke zkoušce, že budu studovat. A přišla válka a skoro 8 let hladu, který se nedá popsat, a že žiji, vděčím nebožce mamince i Vám, že mi posílala i to poslední – chléb“.

O hluboké bliženecké lásce Josefa Hloucha svědčí jeho osobní deník, z něhož se dochovala podstatná část popisující nejvíce léta v tzv. malém chlapeckém semináři, léta 1914–1918. Zde je velice dojemná ta část, která hovoří o tom, jak se poděloval se spolužáky právě i o ten kromný balíček potravin, které dostával z domova, a to v období těžkých let světové války. Po studiích na gymnáziu a pobytu v chlapeckém semináři v Kroměříži, vstoupil roku 1922 do kněžského semináře v Olomouci. Léta v kněžském semináři prožíval Josef Hlouch jako přípravu, která vede k nejkrásnějšímu cíli jeho života, ke svatému kněžství.

Služebník Boží biskup Josef Hlouch.

Na kněze byl vysvěcen 5. července 1926 arcibiskupem Prečanem a takto vzpomíná při příležitosti 25 let od této události na krásné okamžiky své kněžské primice: „Tatínek s maminkou seděli na židlích před síní na dvoře, já před ně klekl, odprosil je a poprosil o požehnání, když jsem byl zlíbal ruce tatínkovy, tvrdě jako lopata jakoby z měkčího kovu, a ruce maminčiny, tak žilnaté jako stráž prorostlá vrstvami žuly. Oni mi žehnali a hudba hrála: Vesničko má pod Šumavou... a tisíckrát pozdravujeme Tebe... Ta první píseň byla netušeným pozdravem vzdálené Šumavy, o níž jsem tehdy netušil, že bude i mým biskupským územím. A ta druhá vysvětlením byla toho nepochopitelného, že dva bratři a sestra mohli studovat. Vysvětlení, jak to že tatínek a maminka přestáli tisíce kříže a těžké nemoce. Byla to píseň díky Panně Marii a ozvěna těch tisícových růženců, jež proklouzaly svými zrníčky rukama maminčinými, byl to symbol oněch poutí k Panně Marii, které vodíval tatínek. A ten den byl tak krásný. Tolik přátel a známých a naše vesnice jednotná, nerozeštvaná. Když jsem ráno, 11. července vstal – zachvěl jsem se dojmem nezapomenutelným. Celá ves byla jednou slavobránou – to v noci postavili naši mladí

Nesmírná radost zaplavila Český jih. České Budějovice zotopily řeky šťastných lidí. Vidíte? Zablokovaly i trolejbus. Vždyť opravdu přišel Otač.

Toužebně očekávaný návrat pastýře (9. 6. 1968); Foto: archiv postulátora

Biskup Josef Hlouch se svým sekretářem a budoucím kardinálem Miloslavem Vlkem (foto je z období mezi červnem 1968 a srpnem 1971); Foto: archiv BCB

i staří, všichni v úctě k naší rodině, která nikdy nikomu neublížila a která i z velké chudoby všem rozdávala dary velké, a hudba hrála na dvoře, potom na návsi a mladí si i zatančili. Co to písní... A druhý den přišli hned ráno: dekret do Spálova... Hledali jsme, kde to je... A byla pestrá ta dráha kněžská, Kladky, Jesenec, Zátor, Hodolany, fakulta – až biskupství v Budějovicích, po onom nesmrtelně krásném dni 15. srpna 1947."

A máme zde další kulaté výročí – **75 let od jmenování diecézním biskupem** v Českých Budějovicích v létě roku 1947. Na velký mariánský svátek **15. srpna** přijal v Olomouci Josef Hlouch biskupské svěcení. Svého úřadu se biskup Josef Hlouch ujal v **neděli 7. září 1947** a neuvěřitelně brzy po svém nástupu do diecéze si získal srdce všech lidí, katolíků i nevěřících. V nástupním kázání, které je obsaženo v pastýřském listu, se biskup obrací ke všem stavům a společenským vrstvám, dětem, mladým rodičům, starým a nemocným, zemědělcům, dělníkům i inteligenci. Tento pastýřský list je jakýmsi „programovým prohlášením“ nastupujícího diecézního biskupa. Nechme promluvit Služebníka Božího skrze několik krátkých citátů: *Program mého biskupství jest dán dějinami všeho, co nejkrásšího lidstvo od pádu prvních lidí má, SKRZE MARIÍ K JEŽÍŠI! Maria znamená záblesk požehnání do chvíle prokletí, slib odpuštění, život ve chvíli, kdy vyřčen trest smrti. Maria jest svět vítězství dobra nad zlem, Maria jest stálé volání pokorné čisté obětavé lásky. Dostat zlo pod patu, duši odít Bohem, aby se stala mariánsky plodnou! Neposkvrní-li nás žádná vina, žádný kříž nás nezlomí. Vysvobodit duše z prokletí pochybeného života, poskvrněné lásky, rozvráceného manželství, z výčitek, jaké se zvedají nad troskami každého dne, jenž byl prožit bez Boha – jako by Boha nebylo! V době, kdy se zachvělo lidstvo v základech, kdy úpadek mravnosti na základech hlodá, kdy je vše ve varu přerodu, je nutno míti pevnosti dobra, charakteru! Tu se zjevuje Matka Boží Neposkvrněná, vznešená, která pod křížem stála – stabat Mater – jako živý hlas volající: Jen čistý je silný, jen čistý je krásný, jen čistý nezradí! Jestliže odvrát od Boha, nedbání jeho přikázání vydává jednotlivce i celek napospas všemu trápení, pak idea mariánská znamená příchod dobra se vším požehnáním. Maria znamená cestu, jakou se k nám nebe sklonilo, příchod milosrdné, svaté lásky.*

Své heslo biskup Hlouch i častokrát vysvětloval při různých mariánských promluvách a setkáních s věřícími: *„Úcta mariánská jest jen uskutečněním správného postupu: Skrze Marii k Ježíši, jak nás o tom přesvědčily dějiny. Úcta mariánská není ubohé žebračení ani nasládlé matičkování; přijmout Marii znamená*

přijmout i Ježíše. Jen ten jde opravdu k Marii, kdo chce dojít k Ježíši, poněvadž Maria jest jen cesta, pilíř pro Boží chrám. Správná úcta mariánská jest převzetí ideálů mariánských za své, splnění podmínek spásy, aby na nás nebyla marně vylita krev Kristova a proplakány slzy Mariiny. A zasvěcení Marii chce býti hlasitým: Hle, matka tvá. Vzhůru srdce! A návratem k tajemstvím víry, která nám byla dána pro oslavu Boží a naši spásu.“ Ve svém nástupním kázání a pastýřském listu biskup Josef Hlouch takto apeluje na mladé rodiny, aby nezapomínali na dobrou výchovu svých dětí, počínajíc jejich svatým křtem a volá po tom, aby byla zastavena vlna konzumního pohanského života: *„S ideou mariánskou a eucharistickou představuji se rodinám, které mají klíčové postavení nového života. Jako Vaši dobří kněží budu i já volat, psát, že můžete býti koustičkem ráje, budete-li svatyněmi modlitby a lásky a té tiché oběti, o níž mluví každá svatá hostie. Jdu ke každému otci i matce a ruce před nimi spínám a je-li třeba, pokleknout se před nimi nestydím, když prosím: Dejte pokřtít děti, vychovejte nám křesťany. Ať se zarazí vlna pohanského života, která zachvátila mnohé kraje. Nechtějte umřít, dokud jste se*

Papež Pavel VI. a biskup Josef Hlouch; Foto: archiv BCB

Rakev s ostatky zesnulého biskupa byla vystavena v katedrále sv. Mikuláše 16. 6. 1972 již od 7 hodin ráno. Velké zástupy věřících prošly katedrálou, aby naposledy spatřily tvář svého pastýře.

„Všem žehnám, všechny Vás v srdci na věčnost nesu.“

nepostarali o náboženský život dětí. Řekněte jim něco o Ježíškovi, o Bohu, který odměňuje dobré, zlé trestá! Ty nejmenší naučte, matky, aspoň Otčenáši a Zdrávasu a znamení svatého kříže. Tyru a Sidonu bude lehčeji na Božím soudu než těm rodičům, kteří zapomněli, že jejich děti mají též nesmrtelnou duši. Nuže, splňte poslání školy mateřské, otcovské. Ať nejkrásnější knihou, kterou kdy děti četly, je Váš opravdu křesťanský život. A sami navzájem – vezte, že není většího díla kromě záchrany duše, než učinit druhého po svém boku časně i věčně šťastným. Jsme na světě jen chvilku. Nejšťastnější srdce jsou ta, která se vyčerpala láskou, jejímž základem bylo přikázání: Milovati budeš Pána Boha z celého srdce svého...

Bohužel, zanedlouho po událostech února 1948, nebylo komunistickým režimem dopřáno biskupu Josefu Hlouchovi vykonávat funkci pastýře diecéze. Nejdříve byl internován v budově biskupské rezidence, izolován od okolí a roku **1952** odstraněn z diecéze na základě tzv. trestního výměru. Letos je to tedy **70 let** od truchlivě deštivého březnového dne, **kdy byl násilím odloučen od své diecéze a odvezen do vyhnanství.** Bylo to velice těžké období života Božího Služebníka Josefa Hloucha. Byl na něj činěn nátlak, aby zradil své zásady, svou věrnost. Ale čím více rostl tlak, tím více rostla i jeho odhodlanost nezradit, a to i za cenu nejvyšší. Takto při svém návratu do diecéze o tom hovoří při udílení svátosti biřmování. Apeľuje na biřmovance, aby nikdy nezradili Krista: „Až přijde o to, k tomu, abys vyznal, zda věříš, nebo ne, řekni: „Ano, věřím,“ tak, jak jsi to řekl dnes před svatým biřmováním. Či že by ses před někým styděl? Či že by ses někoho bál? Či že bys něco ztratil? Mohl bys ztratit víc, než lásku Boží, než ztratit Krista? Ten, pro něhož miliony chodily na popraviště s písňemi na rtech, jako se jde ke slavnosti, za toho že by ses měl stydět. Nu, kdo byl kdy větší? Kdo kdy víc miloval? Kdo kdy mohl říci: „Já jsem pravda“? Kdo kdy mohl říci: „Já jsem život“? Kdo kdy mohl říci: „Kdo mne následuje, nebloudí ve tmách“? Kdo kdy mohl říci: „Kdo jím mne, žít bude a já ho vzkřísím v den poslední“? Odpověď po svatém biřmování je jedině možná a rozumná: „Co mě odloučí od lásky Kristovy? Ani život, ani smrt, ani žádný tvor. Za nijakou směšnou hroudu zlata nebo kus slávy, kus bláta já Boha svého neprodám...“

Období relativní svobody bohužel netrvalo dlouho a v období tzv. normalizace nemocné srdce biskupa Josefa Hloucha nevydrželo zvyšující se nátlak představitelů státní správy a Josef Hlouch **zemřel před 50 lety v sobotu 10. června 1972** v ranních hodinách. Zachovalo se velice dojemné svědectví, které vydal Služebník Boží pouhých pět dnů před svou smrtí. Toto velice zajímavé svědectví pronesl 5. června 1972 jako součást promluvy k řeholním sestřím Nejsvětější svátosti. Z tohoto kratičkého textu je zřejmé, že biskup Hlouch, ve svém pokorném a zároveň zmučeném a vyčerpaném vzeřzení na

všechny zúčastněné preláty včetně papeže Pavla VI. budil dojem živoucího svědka víry a budoucího mučedníka: „No a tak, jak víte, byl jsem v Římě na poradách té kongregace pro biskupy, kde jsem poradcem nebo-li konsultorem. Potom Svatý Otec, když zvěděl, jak jsem byl nemocen, tak nařídil, aby mně připravili někde v blízkosti Říma nějakou rekreaci, poněvadž jsem doma žádnou neměl a hned jsem zajel prostě na brázdou hlubokou, někdy tvrdou, ale většinou dlouhou a dlouhou brázdou. Tak z těch vzpomínek na Svatého Otce: Vždy zvláštním způsobem mne pověřoval. Říkal – jdi k nim, těm sestřím, těm hvězdám našeho křesťanského života a řekni jim, jak se z nich raduji. Raduji se z dvojího důvodu. Za první, že tam nebylo lásky k Bohu svátostnému. Tam naopak se množí případy, že těch adorací věčných, nebo trvalých, někde aspoň přes den, někde aspoň nějaký den. To je první. A to druhé. On říká, jak se to tady v tom západním světě uvolňuje, všecko to volá: zbavit se jakýchsi pout. To je ten liberalismus, to je hereze, to je odpad od evangelia, to je odpad od evangelijních rad. Pravý opak my vidíme tam u vás. Už tam mají (míněno sestry Nejsvětější svátosti, pozn. aut.) obnovené stanovy, které jsou aggiornamentem sice a mají respekt k podnětům dnešní doby, jeho potřebám a požadavkům, ale zároveň drží se toho ducha posvátných hodnot. Mají odvahu ke křesťanské askesi, k následování Krista Pána a k zachování svatých slibů. To je kontrast proti tomu západnímu světu. A Svatý Otec říká: My doufáme, že vy tam, kde máte potíže, a my o nich víme, že vy tam vytvoříte protíváhu proti tomu lehkému zboží, proti těm plevám – to jsem přidal já, Svatý Otec mluví jemněji – proti těm plevám vytváří se protíváha, že to prostě tedy vyváží a že budou takovým opěrným sloupem celé Církvi svaté. Toto smýšlení je tam o nás všude, já přijdu ke kardinálu Confalorienimu, to je prefekt té kongregace, kde jsem poradcem a prosím o požehnání: Žádné požehnání ti nedám, ale ty mně dáš požehnání. Eminence, to je obráceno vzhůru nohama. Žádné vzhůru nohama, ty mně dáš požehnání. Ty jsi tam z té země vyznavačů, kde je ještě čistá víra a kde je ještě snaha o náboženský život. A to jeden vedle druhého. Já jsem nedostal od žádného požehnání. Všichni chtěli, abych jim já žehnal. Kardinálu Villotovi, kardinálu Antoniuttimu, to je ten, co má na starosti řehole atd. Všichni téhož smýšlení. Já bych vám toho chtěl tolik říci, ale potřeboval bych celé exercicie, abych vám to všechno pověděl...“

O pár dní později, po této živoucí vzpomínce, v důsledku velice těžkého a brutálně vedeného pohovoru s tehdejší krajským církevním tajemníkem Leo Drozdkem, biskup Josef Hlouch umírá nekravou mučednickou smrtí na srdeční selhání 10. června 1972.

prof. PaedDr. ThLic. Martin Weis Th.D.,
vedoucí katedry teologických věd TF JU, postulátor beatifikačního procesu Služebníka Božího Josefa Hloucha

S vědomím vlastní nedokonalosti,
s důvěrou v Boží milosrdenství a
s radostí v srdci Vám oznamuji, že
skrze modlitbu
a vzkládáním rukou otce biskupa
Vlastimila Kročila přijmu

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

při mši svaté

v sobotu **25. června 2022 v 10:00**

v katedrále sv. Mikuláše
v Českých Budějovicích.

„Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání,
rozlámal ho a podával jim. V tom se jim otevřely oči a poznali ho.
On jim však zmizel.“

Lk 24, 30-31

Primiční mši svatou

budu sloužit

v neděli **26. června 2022 v 15:00**
v klášteře Obětování Panny Marie
v Českých Budějovicích
a

děkovnou mši svatou

v neděli **3. července 2022 v 10:30**
v kostele Všech svatých
v Kamenném Újezdu
u Českých Budějovic.

Srdečně Vás zvu a prosím o
modlitbu.

Pavel Kasal

1kasal.pavel@gmail.com

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

PRIMIČNÍ MŠE SV.

SICVT·LILIV
INTĚR·SPI
NAS·««««

SIC·AMICAE
MCA·IN·«
TER·FILIAS

SICVT·MA
LVS·INTĚR
LIGN·SILV.

SIC·DIL&G
TVS·M&VS
INT·FILIOS

v sobotu **25. 6. 2022 od 10:00**
v Katedrále sv. Mikuláše

V radosti z daru povolání oznamuji, že spojím svůj život s Pramenem Života,
aby On byl ve mně a já s Ním pro Vás.

Br. Matouš P. Vávro

brmatous@seznam.cz

PETRINI

ČAJ O PÁTÉ v prachatickém hospici

Hospic není místo, kde se umírá. To je jen přirozený světaběh věcí. V hospici se žije intenzívně až do posledních dní. Zde se naplňují dny životem, nikoli život (prázdnými) dny. Otevřenost světu v je prachatickém hospici tradicí. Ve středu 27. dubna proběhl „Čaj o páté“. Beseda pro veřejnost se spisovatelem Alešem Palánem spojená s autogramiádou přilákala na tři desítky návštěvníků. Přítomní hltali zajímavosti z pod pokličky literárního světa, bizarností života šumavských samotářů i donkichotů a hodně se spolu zasmáli. Ba co víc. Zdejší řeholní sestry boromejky pak obdržely od autora „Rady pánu Bohu jak vylepšit svět“. A je to!

Robert Huneš,
ředitel hospice Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.

Foto: Robert Huneš

Přátelé a pomocníci

Ten červnový den se mnohým z nás vryl hluboko do paměti. Byl jako každý jiný den v měsíci, kdy léto začíná pomalu klepat na dveře. Náhle se mimo obvyklou dobu rozezněly zvony z Černé věže.

Zleva: P. Dr. Jan Jaroš CSsR, biskup Josef Hlouch a ThDr. Augustin Malý;
Foto: archiv Jana Kotouse

Generální vikář Augustin Malý (v popředí, druhý zprava) koncelebroval mši svatou na pohřbu biskupa Josefa Hloucha s biskupem (a pozdějším kardinálem) Františkem Tomáškem; Foto: archiv BCB

Ohlašovaly smutnou novinu, že toho dne, 10. června 1972, si Stvořitel povolal v časných ranních hodinách k sobě českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. Působil po svém návratu v červnu 1968 ve své diecézi pouze 4 roky. Přesto zanechal nesmazatelnou stopu a mnohým hluboce ovlivnil další život. Opuštěna zůstala nejenom diecéze, ale také spolupracovníci a přátelé. Připomeňme si dva z nich, generálního vikáře **ThDr. Augustina Malého** a kněze redemptoristu, vzdělaného právníka, profesora římské Lateránské univerzity **JUDr. Jana Jaroše CSsR**.

Generální vikář

Generální vikář byl a je vnímán jako *alter ego* diecézního biskupa. Jediným rozdílem je moc svěcení, která – není-li sám pomocným biskupem – generálnímu vikáři nenáleží. Po svém návratu do diecéze v červnu 1968 jmenoval pan biskup Hlouch generálním vikářem ve své diecézi ThDr. Augustina Malého.

Počátečný rodák Augustin Malý přijal kněžské svěcení v roce 1935, když mu bylo 24 let. Záhy na sebe upozornil nejenom vzorným kněžským životem, ale zejména hlubším zájmem o biblické vědy, studiem aramejštiny a hebrejštiny. Po obhájení doktorské disertace a dosažení titulu doktora teologie začal vyučovat na českobudějovickém kněžském semináři starozákonní biblistiku. V semináři, krátce po válce a nástupu nového biskupa ThDr. Josefa Hloucha, zaujal také důležité místo spirituála, odpovědného za duchovní formování seminaristů. Ve školním roce 1948–1949 byl dokonce na krátkou dobu postaven do čela semináře jako jeho rektor. V té době byl také biskupem vyzván, aby převzal výuku některých předmětů, které v důsledku vynuceného odchodu pedagogů osiřely. Později vzpomínal pan generální vikář na tuto událost, kdy oponoval

biskupovu naléhání, slovy „*Ale já tento předmět učit nemohu, vždyť látku neznám!*“ Biskupský návod na zvládnutí látky zněl: „*To nevádí, budete vždy o jednu, dvě kapitoly před studenty!*“

Dlouho se z pedagogické činnosti ThDr. Augustin Malý netěšil. Již v roce 1950 byl internován v Želivském klášteře a později v Hájkách u Unhoště. Jako řada jiných, byl i on ve vykonstruovaném procesu odsouzen na mnoho let do vězení. Krajský soud v Českých Budějovicích odsoudil ThDr. Augustina Malého dne 19. září 1953 k trestu odnětí svobody v trvání 13 let. Z nich si „odseděl“ většinu. Měl štěstí, že se mezi jeho spoluvězně „v kriminále“ nacházela řada kněžských spolubratrů, takže „*kněžský život tam pokračoval!*“ Když byl konečně na základě amnestie propuštěn, žil v rodině své sestry v Praze. Zaměstnání našel v pražské prodejně Mototechny na Náměstí Republiky. Vůbec si nestěžoval, naopak si své tehdejší umístění později velmi pochvaloval. „*Seděl jsem v suterénu prodejny a můj stůl byl přímo u okna, ze kterého jsem viděl na kostel sv. Josefa. Otevřenými dveřmi kostela bylo vidět hlavní oltář a výstav Nejsvětější svátosti. Mohl jsem tak nepřetržitě, celou pracovní dobu, adorovat!*“

Když se stal generálním vikářem a zaujal druhé místo v diecézi po „panu biskupovi“, zůstal osobně velice skromným. Obýval dvě malé místnosti v 1. patře biskupské rezidence. Oblékal prostou černou kleriku a na připomínky, že by mohl podle kodexu používat oděv a odznaky apoštolského protonotáře, vždy reagoval s úsměvem „*To ano, budu někomu dělat kašpárka!*“ O jeho skromnosti svědčí i vyprávění o události, kdy se biskup Hlouch rozhodl obnovit katedrální kapitulou u sv. Mikuláše. Navrhoval státní správě 4 kandidáty, včetně svého generálního vikáře. Ten dostal za úkol se všemi navrženými kandidaturami projednat. A protože se tehdy pod vlivem II. vatikánského koncilu „*pentle!*“ – jak

říkával biskupův sekretář Miloslav Vlk – moc nenosily, všichni, se kterými hovořil, kandidaturu odmítli. Takže generální vikář sdělil svému biskupovi: „*Nikdo nechceme být kanovníkem*“.

Jen jednou si pan generální vikář oblékl chórový oděv, který mu příslušel. To bylo v den, kdy místo svého biskupa odjel do Tábora, aby udílel v tamní farnosti svátost biřmování. Když se vrátil, stál jeho biskup již před svým Stvořitelem.

Úřad generálního vikáře končí s biskupem. Krátce po odchodu biskupa Hloucha na věčnost byl ThDr. Augustin Malý „*přeložen*“ do Onšova, kde působil 11 let jako duchovní správce. Byl tak zpátky v rodném kraji. Do Počátek to měl, jak říkával „*přes kopec*“:

ThDr. Augustin Malý zemřel v pelhřimovské nemocnici 16. listopadu 1984. Místo odpočinku našel v kněžském hrobě na českobudějovickém hřbitově u sv. Otylie, nedaleko svého biskupa. Hrob je snadno k nalezení. Je ozdoben mozaikovým křížem z dílny bývalého seminaristy českobudějovického semináře a pozdějšího kněze východního ritu P. Antonína Kloudy, významného českého výtvarníka – mozaikáře. Vyjádřil tak úctu a vděčnost svému rektorovi, který podle jeho vyprávění zemřel snad v plnosti kněžského svěcení.

Kněz redemptorista

Kongregace Nejsvětějšího Spasitele – redemptoristé jsou tradičně od 2. poloviny 19. století spojeni s českobudějovickým klášterem při kostele Obětování Panny Marie. Není proto divu, že se mezi nimi velmi často objevovali přímo rodáci z Budějovic. Jedním z nich byl prof. JUDr. Jan Jaroš CSsR.

Matrika narozených a pokřtěných dětí vedená na Děkanství u sv. Mikuláše přináší záznam, že 31. ledna roku 1908 pokřtil kaplan P. Antonín Zítek manželského syna Tomáše Jaroše zedníka a Kateřiny roz. Johnové, bytem České Budějovice, Jírovčova 51. Kmotrou malého Jana, narozeného 18. ledna 1908, byla jeho babička Markéta Johnová z Holubova. To vše uvádím proto, aby si čtenář udělal představu, z jakých sociálních poměrů pocházel pozdější profesor církevního a kanonického práva, mezi jehož přátele patřili římsktí kardinálové a významné osobnosti právního světa.

Středněškolské vzdělání získal na českobudějovickém gymnasiu Jana Valeriána Jirsíka – „*Jirsíkárně*“ a záhy se stává členem Kongregace redemptoristů. V rámci kongregace studuje na kněžském redemptoristickém učilišti v Obořišti. Studia ukončil roku 1933 a následně přijímá kněžské svěcení. Jeho představení záhy zjišťují, že se jedná o mimořádně nadaného jedince, a proto mu doporučují další studia v Římě. Jeho zájem se soustřeďuje na právo kanonické a právo civilní. Oba tyto právní obory studuje na Papežské lateránské universitě, jejíž fakultu *Apolinaris* absolvuje obhajobou disertační práce v roce 1937, kdy je také promován doktorem obojího práva. Jeho disertace s názvem *Impedita matrimonialia apud Bulgaros Unitos* vzbudila značný ohlas v odborných kruzích a čerstvému doktorovi je nabídnuto učitelské místo na Lateránské univerzitě. Během svých studií uzavírá v Římě řadu přátelství, z nichž namátkou jmenujeme vynikajícího právníka kardinála Pericle Feliceho, kterého si mnozí z nás pamatují, jak z balkónu na průčelí

sv. Petra oznamoval, že papežem byl zvolen krakovský arcibiskup kardinál Karol Wojtyła.

V období 2. světové války se Dr. Jan Jaroš věnoval alumnům Nepomucena, kteří mu láskyplně přezdívali pro jeho malou, jihočesky podsaditou postavu „*Hříbek*“. Přestože měl v Římě zajištěnou doživotní perspektivu, vrátil se záhy po skončení války do vlasti a věnoval se výuce práva na redemptoristickém učilišti v Obořišti. Jako prakticky všichni řádoví kněží, neunikl v letech 1950–1955 nucené internaci v táborech pro řeholníky. Po svém propuštění působil jako pomocný dělník v českobudějovickém Motoru, odkud také odešel v roce 1969 do starobního důchodu. Ten trávil v malém domku po rodičích pod hrází Nemanického rybníka. Ani Janu Jarošovi se nevyhnulo křivě obvinění z trestného činu podvracení republiky. Je paradoxem, že obvinění přišlo v době, kdy pracoval jako pomocný dělník. V roce 1961 byl pro tento trestný čin soudem v Českých Budějovicích odsouzen k několikaletému vězení. Trest mu byl prominut roce 1962 amnestií prezidenta republiky a zahrazen v roce 1971. Jarošův věhlas jako vynikajícího církevního právníka přinesl jmenování konsultorem papežské komise pro revizi Kodexu kanonického práva, kde mu byly svěřeny obtížné pasáže týkající se práva manželského. Mohl opět jezdit na zasedání komise do Říma a co více, mohl dokonce vyučovat církevní právo na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích a později v Olomouci. Jeho pedagogické působení skončilo v roce 1976.

Prof. JUDr. Jan Jaroš CSsR zemřel 21. března 1985 a byl pohřben do redemptoristického oddělení kněžských hrobů na českobudějovickém hřbitově u sv. Otylie. Ve stejném hrobě nalezl později místo posledního odpočinku jeho věrný žák, kněz redemptorista a posléze českobudějovický biskup Antonín Liška.

JUDr. Jan Kotous

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 5. 6.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: biřmování
- 7. 6.** 9:00 Štěkeň: kněžský den
- 10. 6.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: vzpomínková mše sv. na Mons. Josefa Hloucha
- 11. 6.** Nové Hradky: Festival rodin
- 12. 6.** 10:00 Sušice: biřmování
- 16. 6.** 17:30 Č. Budějovice, kostel Obětování Panny Marie: mše svatá, Slavnost Těla a Krve Páně
- 24. 6.** 18:00 Č. Budějovice, kostel Srdce Páně: poutní mše svatá
- 25. 6.** 10:00 Č. Budějovice, katedrála: kněžské svěcení (Pavel Kasal a Martin Matouš Vávra)
- 26. 6.** 10:00 Horažďovice: biřmování
- 2. 7.** 10:00 Ševětín: biřmování
- 5. 7.** Velehrad: národní pouť
- 6. 7.** Velehrad: národní synodální setkání
- 7.–9. 7.** Velehrad: plenární zasedání ČBK

Změna vyhrazena

VĚTRNÍ: Velikonoční koncert

V sobotu 23. dubna 2022 – po dlouhých dvou covidových letech – se díky spolupráci Města Větrní a Římskokatolické farnosti Větrní mohl uskutečnit již 4. velikonoční koncert duchovní hudby ve farním kostele sv. Jana Nepomuckého.

V úvodním proslovu pan starosta města Větrní – Mgr. Bc. Antonín Krák – přivítal všechny občany a farníky, kteří se koncertu zúčastnili. Byl velmi vděčný za to, že koncert se mohl po dlouhé době covidu opět uskutečnit. Pan starosta také poděkoval občanům města Větrní za hojnou účast. V závěru neopomenul zmínit, že mezi námi jsou i lidé, kteří museli odejít (uprchnout) z Ukrajiny. Město Větrní těmto rodinám poskytlo zázemí.

Na tento projev navázal místní akolyta Zdeněk Kalianko, kdy jménem duchovní správy přivítal všechny zúčastněné. Zvláště vřele přivítal **„Smíšený pěvecký sbor Perchta“ pod vedením JUDr. Evy Řehulkové, Ph.D.:** „Kam přijde Perchta, tak se doslova země třese pod jejich krásným zpěvem.“ Pan Kalianko přivítal také vedení Města Větrní a všechny občany a farníky, a to včetně občanů z Ukrajiny, kteří našli přístřeší a zázemí ve Větrní. Akolyta přítomné jménem celé farnosti ujistil, že farnost ve svých modlitbách pamatuje na ukrajinský lid a pravidelně se modlí za mír jak ve světě, tak na Ukrajině.

Koncert **„Smíšeného pěveckého sboru Perchta“** pod vedením sbormistryně Evy Řehulkové měl velmi bohatý program a stal se krásným zážitkem pro všechny, kteří se zúčast-

nili. Věříme, že na konci roku budeme moci uskutečnit další koncert duchovní hudby.

Samozřejmě musíme poděkovat také panu místostarostovi MUDr. Jaroslavu Vojtíškovi, který z koncertu pořídil mnoho fotografií.

Zdeněk Kalianko

Mons. ThLic. Ing. Zdenek Wasserbauer, Th.D., pomocný biskup pražský, celebroul mši svatou na Národní pouti za hospice; Foto: Robert Huneš

Národní pouť za hospice

Uskutečnila se v sobotu 30. dubna na Lomečku. Mariánské poutní místo a duchovní srdce českobudějovické diecéze přivítalo za krásného jarního počasí poutníky z různých koutů vlasti. S úmyslem za Boží pomoc a požehnání se sešli pracovníci a příznivci hospiců z Liberce, Opavy, Brna, Č. Kotelce, Hořic, Č. Budějovic, Strakonice, Písku, Prachatic, Kladna, Vodňan aj. Poutě na Lomci byla třetí v pořadí. V předchozích letech proběhly obdobné poutě na Svaté Hoře u Příbrami a na staroslavském moravském Velehradě.

Mši sv. celebroul pražský pomocný biskup Mons. Zdenek Wasserbauer, zodpovědný v ČBK za zdravotnictví, společně s několika dalšími kněžími a jáhny. Ve své promluvě vyzdvihl nejen postavu patrona hospiců, lékaře a vědce sv. Josefa Moscatiho, ale také patrona českého národa sv. Zikmunda. Památka tohoto burgundského krále se v dřívějším kalendáři připomínala

Na letošní pouť přijeli poutníci z celé republiky; Foto: Robert Huneš

právě v den pouti. Otec biskup Zdeněk připomenul, že letos je to 1 500 let, kdy tento světec nechal zabít(!) vlastního syna Sigerika, když hněv proti němu vzbudila jeho druhá žena a Sigerikova macecha křivým obviněním.

Zikmund posléze svého činu hořce litoval, postil se, rozdával almužny, konal přísné pokání a přál si zemřít mučednickou smrtí za křesťanskou víru. To se později vyplnilo. Příklad sv. Zikmunda souvisí s hospicovou péčí. Jak? Sv. Zikmund nebyl zavržen, ale dostal od Boha novou příležitost po těžkém hříchu. Hospice jsou podobnou příležitostí. Nejsou pro umírající poslední štací, ale poslední šancí. Pečují nejen o tělo, ale

těž o duše. Obracují se zde i velcí hříšníci. Řada kriminálních, zlodějů, násilníků, ba i vrahů se zde na konci pozemských dní obrátilo a došlo smíření s Bohem, se sebou, s druhými lidmi. V hospicích zažíváme, co trefně vyjádřil Viktor E. Frankl: „Jeden velký okamžik prožitý v závěru života může dát zpětně smysl celému našemu životu“.

Děkujeme všem poutníkům a příznivcům za jejich přízeň a modlitby. Jsou nám oporou a posilou do práce na vinici Páně.

Robert Huneš

Farní odpoledne u sv. Jana Nepomuckého

V sobotu 30. dubna proběhla ve farnosti sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích akce s názvem „Farní odpoledne“.

Foto: archiv farnosti sv. Jana Nepomuckého

Vše začalo ve 14 hodin modlitbou růžence, jako přípravou na příchod mariánského měsíce května. Pak následoval zpěv Lorentánských litaní v podání nově vznikající scholy. Ta teprve začíná a ráda přivítá nové členy. Poté správce farnosti P. Pavel Bicek přivítal teologa a laického misionáře Václava Čápa, který je blízký

přítel a byl tlumočnickem Eliase Velly. Václav Čáp měl katechezi na téma čtyři rozměry osobnosti Panny Marie. Po celou dobu katecheze byl zajištěn program pro děti na farní zahradě. O ten se postaraly řádové sestry de Notre Dame, takže rodiče si v klidu mohli vyslechnout mariánskou katechezi, po které následovala adorace s možností přistoupit ke svátosti smíření.

V půl páté začala mše svatá, které předsedal novokněz P. Viktor Jakovič, působící v Písku. V homilii povzbudil farníky k tomu, aby se snažili naslouchat, a to nejen Božímu slovu, ale i ve vztahu k bližním. Po mši uděloval otec Viktor novokněžské požehnání.

Celý program byl zakončen zahradní slavností, kde se všichni společně mohli podílet o radost z víry i celého programu. U toho poslouchali praskání ohně a mohli se zakousnout buď do koláčů, nebo si opéci buřty na ohni. I díky příznivému počasí se celá akce velmi vydařila a ve večerních hodinách farníci odcházeli do svých domovů spokojeni a povzbuzeni. **Další „Farní odpoledne“ plánujeme na sobotu 8. října 2022.**

Monika Nováková, farnice

Memory Card (#2)

MOJE VELKÉ PERSPEKTIVY

Toto Slovo života nám připomíná, že pro svět jako je ten náš, ve kterém se uplatňuje zákon silnějšího, vyhytraleho, bezohledného a ve kterém se někdy zdá všechno paralyzované materializmem a sobectvím, je tou správnou odpovědí láska k bližnímu. To je lék, který ho může uzdravit.

www.teens4unity.net
iBrother

V akci

Rozhodnu se mít rád...

KAŽDÝ JE ODLIŠNÝ OD DRUHÉHO. POZNAČIM SI ZDE VZDY, KDYŽ DOKAŽU MÍT RÁD BLIŽNÍHO, KTERÉHO POTKÁM.

G3N

„My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry.“

(1 Jan 3,14)

Co to znamená přejít ze smrti do života?

Život, o kterém mluví apoštol Jan, nás vede ke spojení s Bohem a dává nám zakusit zkušenost s Bohem, který je Láska.

Můžeme to zažít také my?

Ano! Skrze naše zkušenosti, zvláště, když uvádíme do života přikázání lásky k bratrům. Tak vstupujeme do života, kterým žije Bůh.

Do stejného života, kterým žije Bůh? Jak se to může stát?

Když žijeme přikázání lásky, Bůh se nás zmocní a nezaměnitelným znamením toho je onen život, pokoj a radost, kterou nám dává zakoušet už na této zemi.

Pokud však chybí tato láska k bratru?

Pokud chybí láska, všechno uvadne a zemře. Pak tedy pochopíme některé příznaky tak časté ve světě, v němž žijeme, jako např. nedostatek nadšení, ideálů, průměrnost, nudu, ztrátu hodnot, atd.,

A tedy, co mohu udělat já?

Radikální uzdravující prostředek na tyto příznaky je milovat bratry, žít přikázání lásky, v němž jsou shrnuta všechna přikázání.

Pokud takto miluji, kam až může tato láska dojít?

Když žijeme přikázání lásky, tak z toho budeme mít užitek nejen pro svůj život, ale projeví se to i na našem okolí. Změní se naše osobní vztahy s druhými osobami i skupinami, a tak se bude pomalu proměňovat prostředí kolem nás.

TOGETHER

Podle komentáře Chiary Lubichové upravilo Hnutí fokoláre

#2

ŽIJEME TAKTO

“NEČEKANÉ SETKÁNÍ”

„Když jsem se vracela ze školy, uviděla jsem na cestě dívku, která usadavě plakala. Pomyslela jsem si: „Co se jí asi stalo?“ a bez váhání jsem šla za ní.“

Zeptala jsem se jí co se stalo a jak jí mohu pomoci. Ona se na mne podívala a s pláčem mi začala vyprávět celý svůj život. Maminka jí zemřela, když byla ještě malá. Tato bolest v ní byla ještě tak silná, že si myslela, že její život nemá žádný smysl.

Nechala jsem tedy stranou svůj program, abych se mohla věnovat pouze jí, měla ji ráda a byla jí nablízku. Náš rozhovor pokračoval a já ji vypravovala o sobě.

I mně ve třech letech zemřela maminka. Časem jsem pochopila, že můj život se nesmí zastavit u této bolesti, protože jsem objevila Otce, Boha, který mne nesmírně miluje. Tato láska naplnila všechny prázdnoty mého života. Vyprávěla jsem jí jak jsem se snažila odpovědět na Boží lásku láskou k druhým lidem.

> **Když se se mnou moje nová kamarádka loučila, byla tak šťastná, až se zdálo, že je to nový člověk.**

> Pro mne bylo toto nečekané setkání velmi důležitě. Viděla jsem, že mne zkušenost s naším nejlepším přítelem Ježíšem nejen učinila šťastnou, ale dala mi schopnost přinašet toto štěstí druhým lidem.“

Zdraví vás Beatriz z Angoly!

iBrother

Ježíši, co pro Tebe mohu dnes udělat?

„Pravím Hospodinu:
 'Ty jsi můj Pán.
 Bez Tebe nemám štěstí.'“
 (Žalm 16[15],2)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

V knize Žalmů, která je součástí Bible, jsou posbírány nádherné modlitby jako tato:
 "Pane, jen v Tobě je mé dobro".

Také Ježíš nás naučil modlit se, když nám dal poznat, že Bůh je dobrý Otec, který miluje všechny.

Láska darovaná tomu, koho máme blízko, nám pomůže zakusit Boží přítomnost v našem srdci a začneme se k Němu bezprostředně obracet. Bůh nás nikdy nenechá samotné.

Jednou jsem z okna viděla, že hodně prší a nebe je šedé.

V jednu chvíli jsem ale zavolala maminku a řekla jsem jí: podívej jaké krásné slunce teď vychází z mraků, ...je to opravdický dárek, který mi Ježíš připravil.

Chceš vidět, že je to proto, že Mu každý večer, než jdu spát, řeknu, že Ho mám tolik rád? Francesco z Itálie

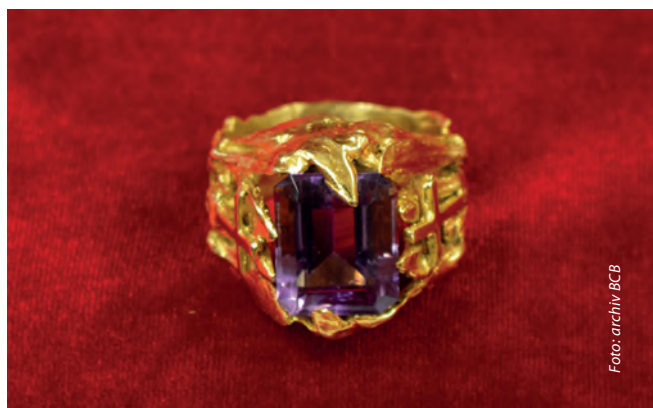
© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4, Gen 4 jsou malé děti z Hnutí fokoláře založeného Chiarou Lubichovou.

„Pravím Hospodinu: 'Ty jsi můj Pán. Bez tebe nemám štěstí.'“ (Žalm 16, 2) Dnešní úryvek je ze 16 žalmu. Žalmy jsou známy již několik tisíc let a i dnes se používají třeba v modlitbách (viz tajenka) nebo při mši svaté. Víte, co to jsou žalmy? Žalmy jsou vlastně (viz tajenka).

Výherci dubnové křížovky jsou: **Tomáš Petrásek, Zuzana Tačilová, Martina Lucie Škodová.** Výhercům gratulujeme! Správné řešení nové tajenky pište na adresu: katechetky@bcb.cz.

Prsten

Prsten se nosil v každé době a byl vždy znamením vážnosti a výjimečnosti. Jeho nošení bylo do jisté míry střeženo právem a stanovoval hodnotu, kterou dotyčný měl. Lásku je prstenem a prsten nemá konce, říká lidová moudrost, podle níž zlomený prsten znamenal ztrátu lásky, ale také zradu.

Prsten z odkazu kardinála Miloslava Vlka uložený na Biskupství českobudějovickém.

V Římské říši dávali císařové jako odměnu za hrdinství právo nosit prsten. Zpočátku příslušelo toto právo pouze legátům a senátorům. Ve starověkém Řecku bylo nošení prstenu označením svobodného člověka. Pythagoras (kolem 570–510 př. Kr.) vyzývá, aby lidé nezdobili prstenem obrazem Boha, neboť Bůh není svázán s časem. V pozdějším období se prsten stal znamením vyslanců, symbolem politické třídy a také deklaroval vyšší společenské postavení.

Prsten hraje důležitou roli i ve Starém zákoně, kde faraón dává Josefovi svůj prsten a ustanovuje jej druhou osobou po sobě a správcem Egypta (Gn 41,42). Předání prstenu tedy znamená i udělení zvláštní moci. Král Achašveróš (Xerxés I.) předává prsten Hamanovi (Est 3,10) a pak Mordechajovi (Est 8,2). V knize proroka Agea (Ag 2,23) je prsten znamením vyvolení. V Novém zákoně se píše o prstenu v příběhu o marnotratném synu, který se vrací domů a jeho otec přikazuje, aby mu dali na ruku prsten (Lk 15,22). V křesťanství představuje prsten věrnost, která zavazuje, ale spojuje se také s významem času a kosmosu. Už první křesťané, následující pohany, nosili prsteny. Na nich byly křesťanské symboly: holubice, ryby, kotva, Alfa a Omega, kříž, monogram Krista a palma, jak je k tomu vybízel Klement Alexandrijský (150–211/216?).

Mezi prsteny vyšších prelátů zaujímá zvláštní postavení tzv. **rybářský prsten papeže** (*anulus Piscatoris*). První zmínky o něm jsou z 13. století, kdy jej používal papež Klement IV. k pečeti dokumentů, papežských breví a privátních listin. Je potřeba zde poznamenat, že oficiální dokumenty – bully – papežové označují olovenou pečetí (nazývaná slovem *bulle*) a nikoliv rybářským prstenem. Na *bulle* jsou zobrazeni apoštolové – svatý Petr a Pavel. Na rybářském prstenu je svatý Petr vrhající rybářskou síť do vody a kolem této scény je jméno panujícího papeže. Praxe označování listin rybářským prstenem skončila až roku 1842, od kdy se začalo používat razítko se stejným motivem jaký je na prstenu.

Rybářský prsten dostávali papežové při svém nastoupení do úřadu (v minulosti u korunovace) od kardinála komořího svaté církve (*camerlengo*), který jej navlékl na prst. A kardinál komoří po smrti papeže tento prsten také rozbíjel kladivkem (poprvé v roce 1521). Toto gesto označovalo období uprázdnění papežského úřadu (*sede vacante*). Rozbitý prsten se pak vkládal v látkovém pytlíčku do rakve k papeži. Dnes se jen rydlím udělají škrábance přes symboliku prstenu, aby se již nemohl používat.

Rybářský prsten, zhotovený ze zlata, měla v minulosti během své služby většina papežů, jako symbol hlavy církve, i když jej nenosila. Papež Benedikt XVI. tento prsten přijal při inauguraci od děkana kardinálského kolegia a na rozdíl od jiných papežů jej nosil denně.

Nejedná se však o jediný typ prstenu, který papežové nosili. Při korunovaci byl hlavě církve navlékán na prst **korunovační prsten**. Ten byl větší, neboť se nosil na pontifikální rukavice při slavnostních bohoslužbách a byl bohatě zdobený drahými kameny. Běžně však papežové nosili, stejně jako jiní biskupové, lehčí prsteny zdobené drahými kameny, které odpovídaly módě dané doby. Papež Jan Pavel I. během svého krátkého pontifikátu nosil prsten se symbolikou II. Vatikánského koncilu ve tvaru mitry ze zlatého proužku, jeho nástupce svatý Jan Pavel II. prsten ve tvaru zlatého kříže, jenž nosil papež svatý Pavel VI. Současná hlava církve, papež František, nosí jednoduchý stříbrný pozlacený prsten. Nejráději má však svůj jednoduchý stříbrný prsten, jenž nosil jako kardinál.

Biskupský (opatský) prsten se stal znakem biskupské hodnosti zhruba v 7. století. Jeho používání potvrdila synoda v Římě roku 610. Od 9. století představoval prsten symbol vlády biskupa nad jeho biskupstvím. Díky tomu se stal jedním ze dvou předmětů (druhým byla biskupská berla), který vstoupil do boje o investituru v průběhu 11. a 12. století. Císaři Svaté

Další biskupské prsteny, které jsou uloženy v depozitáři Českobudějovické diecéze; Foto: archiv BCB

říše římské si totiž dělali nárok předávat berlu a prsten novým arcibiskupům, biskupům a opatům u lenního slibu církevních hodnostářů. To ale uráželo papeže a oslabovalo moc nejvyššího úřadu v církvi. Po podpisu Wormského konkordátu z 23. září 1122 císař předával na znamení světské moci žezlo. Berla i prsten se pak staly symboly duchovní vlády.

Biskup obdrží prsten při svém svěcení a měl by jej nosit stále. Klement Alexandrijský (150–211/216?) v jednom ze svých děl (*Pedagogos*) píše, že prsten není ozdoba, ale slouží jako znamení pečeti, které se musí všeobecně chránit. Vychází ze starověkého a antického chápání významu prstenu: prsten symbolizoval především moc panovníka, jenž byl v mnoha starověkých kulturách bohem nebo nejvyšším veleknězem. Svatý Ambrož (340–397) uvádí (*Expositio evangelii secundum Lucam*), že prsten je pečetí upřímné víry a zapečetěné pravdy. Prsten je znamením smlouvy, která symbolizuje jednotu biskupa a diecéze, které biskup slouží. Stejně je to v případě opata a kláštera. Prsten je znamením víry, se kterou se Kristus zasnoubil jako se svou snoubenkou – Církví. Durand z Mende, OP (1230–1296) píše (*Rationale*), že prsten se navléká na čtvrtý prst proto, že je v něm žíla, vedoucí až do srdce, tedy pramen života. Pro papeže Inocence III. (1161–1216) je prsten na ruce darem Ducha Svätého: prst Boží je zde. Innocenc III. dále píše, že prsten označuje dokonalost darů od Krista, ale také symbolizuje věrnost, kterou Kristus slíbil své snoubence Církvi (*De sacro altaris mysterio*).

Při obřadu biskupského svěcení obdrží nový biskup od světitelů prsten na prsteník pravé ruky se slovy: „Přijmi prsten, znamení věrnosti a vyzbrojen pravou vírou ochraňuj církev, aby jako nevěsta Kristova byla svatá a neposkvrněná.“ Biskupské prsteny v minulosti měly dva rozměrové typy: ten větší se nosil na pontifikálních rukavicích. Ve středověku společně s palliem obdrželi od papeže metropolitě také prsten. Nejstarší zachované prsteny biskupů měly formu odpovídající tvaru prstenu monarchy. Od 13. století se začínaly zdobit drahými kameny, mnohdy ve tvaru kříže. Od 16. století se zavedl zvyk vyrábět prsteny společně s náprsním křížem, se stejnou výzdobou z drahých kamenů, jejichž výběr byl ovlivněn liturgickými barvami.

Z tohoto hlediska je proto zvláštní **kardinálský prsten**, který dává papež kardinálům. V minulosti byl ozdoben safírem, jenž byl obtočen věncem diamantů, nebo erbem kardinála či jeho monogramem, neboť kardinál byl knížetem Církve. Dnešní prsteny kardinálů jsou převážně zdobené symbolem kříže nebo kalvárie. Tento prsten je tak výzvou k následování Krista, který dal svůj život za Církev.

Od 11. století nosili někteří opati **opatský prsten** jako zvláštní privilegium udělené Apoštolským stolcem. Od 14. století měli prsten opati a protonotáři, kterým bylo uděleno právo nosit mitru. Od 15. století je předání prstenu novému opatovi včleněno do obřadů opatské *benedikce* (žehnání). Také mnohé abatýše měly právo nosit prsten, ale je těžké jasně stanovit, kdy k tomuto privilegium v některých řádech došlo. Nižšímu kléru nebylo dovoleno nosit prsten, avšak v průběhu dějin se ustálil zvyk, kdy mnohé kapituly kanovníků dostaly právo prsten nosit.

Dalším prstenem představujícím duchovní charakter je **prsten zasvěcených panen**. Již v době svatého Ambrože, ve 4. století, byla praxe nošení prstenu zasvěcenými pannami. Vyplývá to z jeho spisu O pannách (*De virginibus*). Obecně se tento zvyk rozšířil v průběhu 12. a 13. století, o čemž svědčí pontifikály z té doby. Tento zvyk se rozšířil také na ženské řády, kdy po věčných slibech řeholnice obdrží prsten, jenž symbolizuje věrnost Kristu v zasvěcení se panenství a čistotě. Do zvláštní kategorie pak patří **prsteny zasnubní a manželský**. O těch však bude lépe napsat při výkladu o obřadu uzavření svátosti manželství.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhič, O.Cr., Ph.D.

Personalialia

A. Životní jubilea:

P. Mgr. Peter Tomáš Paradič, CFSsS

oslavil **13. 5. 2022 své čtyřicáté páté narozeniny.**

Mons. Mgr. Adolf Pintř

oslavil **14. 5. 2022 své sedmdesáté narozeniny.**

Mons. prof. Dr. Karel Skalický, Th.D.

oslavil **20. 5. 2022 své osmdesáté osmé narozeniny.**

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

B. Výročí kněžského svěcení:

R. D. Mgr. Witold Piotr Kocou

oslavil **2. 6. 2022 desáté výročí kněžského svěcení.**

R. D. Mgr. Marcin Krzysztof Chmielewski

oslavil **11. 5. 2022 dvacáté výročí kněžského svěcení.**

R. D. Ing. Mgr. Jan Špaček, dr. h. c.

oslavil **11. 5. 2022 dvacáté výročí kněžského svěcení.**

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Ohlédnutí za dosavadním průběhem synody v naší diecézi

Když jsme koncem září minulého roku obdrželi od diecézního biskupa Mons. Vlastimila Kročila pověření stát se koordinátory synodního dění v naší diecézi, neměli jsme představu, jaké dobrodružství nás čeká. Neexistoval žádný přesný návod, jak si počínat, pouze obecné *Vademecum* s příslibem, že konkrétní postup bude brzy stanoven.

Diecézní biskup v katedrále slavnostně podepisuje dokument „Syntéza diecézní fáze synodálního procesu“ (23. 4. 2022); Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Vzhledem k velmi krátkému termínu, do něž měla být diecézní fáze synody uzavřena, to bylo poněkud znepokojující. Nicméně jsme začali studovat všechny existující podklady a těšili se na setkání s celostátním koordinačním týmem. Tento tým zajišťoval spojení s centrem – vatikánským Sekretariátem synody. Když pak k očekávanému setkání formou videokonference došlo, zjistili jsme, že ani v Římě ještě neexistuje nějaké přesné zadání a vzor dalšího postupu. Vše se začalo podobat skautské bojové hře, kde teprve po dosažení jednoho cíle objevíte pokyny k hledání dalšího. Tak jsme se pustili do neznáma s důvěrou, že nás Bůh povede a prosili o pomoc Mudrce od Východu, aby i nám posvítla hvězda při našem putování.

Mezi tím v říjnovém vydání diecézního oběžníku *Acta curiae episcopalis Bohemobudvicensis* informoval diecézní biskup o zahájení diecézní fáze synody a pozval přitom nejen kněze a jáhny, ale především zástupce z jednotlivých farností diecéze na zahajovací mši svatou, kterou koncebroval v katedrále sv. Mikuláše v neděli 17. října 2021. V tento den se také ve všech farnostech četl pastýřský list, ve kterém pan biskup vyzval: „Milovaní bratři a sestry, zapojme se ve svých farnostech a spolu s kněžími hledáme, zvláště v modlitbě, odpovědi na papežovy otázky. Nepromarněme tuto příležitost, kdy můžeme udělat novou zkušenost živého společenství v modlitbě a vzájemné lásce.“

Tak budeme mít totiž i podíl na oživení tajemného těla Kristova, jímž je církev.“

Koncem října a v průběhu listopadu se začaly formovat ve farnostech synodní skupinky a byli ustanoveni farní koordinátoři, kteří následně předávali informace od diecézních koordinátorů do farností. Původní harmonogram počítal s tím, že pracovní závěry budou muset skupinky odeslat do 31. ledna 2022. Vzhledem k tomu, že byl později posunut termín ukončení národní fáze až na srpen, mohl být upraven i diecézní harmonogram a bylo stanoveno, že se závěrečné formuláře budou odevzdávat do 15. března. Postupně se ke koordinaci ve farnostech přihlásilo asi 114 osob. Někde to bylo i více lidí za farnost, někde tuto funkci plnil sám administrátor farnosti. Dne 24. ledna se konalo on-line setkání koordinátorů, kde padl návrh, že by do vypracování diecézní syntézy mělo být zapojeno více lidí než pouze diecézní koordinátoři.

Diecézní redakční tým, který nakonec zpracoval závěrečný dokument, tvořili: kněží Ivo Prokop, Stanislav Brožka a Tomas van Zavrel, jáhen František Jirsa, řeholní sestra Karmela Kateřina Chromíková SCSC a dále Kateřina Regendová, Aleš Jahoda, Stanislav Kameník, Jan Krajč, Jiří Míchal a Petr Široký.

Poměrně dlouhou dobu nebylo zřejmé, jak budou vypadat závěrečné formuláře a čekalo se na společné jednání s národním týmem. Nakonec z toho vyšel relativně komplikovaný on-line formulář, a proto diecézní koordinátoři rozhodli, že se závěry skupinek budou zapisovat do zjednodušených formulářů a posílat ke zpracování v textovém dokumentu.

Orientačně je možné říci, že se v naší diecézi zapojilo 63 farností (z celkem 241 farností uvedených v Katalogu diecéze českobudějovické z roku 2021), dvě společenství, která vznikla ze zaměstnanců charit a jedno společenství vězňů. Celkem obdrželi koordinátoři 320 výstupů. Do synodního procesu se rozhodli přispět i dva jednotlivci, kteří zaslali své názory, tyto však nevznikly na základě synodálního rozlišování. Celkový počet skupinek v diecézi byl asi 154. Pouze jedna skupinka ve farnosti byla vytvořena ve 47 případech.

Úterý 15. března bylo stanoveno jako poslední den, do kdy je možné zasílat vyplněné formuláře. Většinu koordinátorů se to povedlo. V sobotu 19. března se sešel diecézní redakční tým, aby se dohodl na strategii tvorby diecézní syntézy. Byly vytvořeny čtyři skupinky, mezi které byl rovnoměrně rozdělen došlý materiál.

Foto: Jana Zábavská

Farní skupinka Modliteb otců z horaždovické farnosti. Modlitební skupinka se schází přes 10 let 1x týdně na faře a po modlitbách se věnovala synodním otázkám.

Foto: Martin Grobmus

Farní skupinka Modliteb matek z horaždovické farnosti. Tato modlitební skupinka se schází přes 10 let.

Při dalším setkání, které proběhlo v pondělí 4. dubna, proběhla společná revize textů, které připravily jednotlivé skupinky. Text byl rozdělen podle témat a v rámci tématu se zhodnotily myšlenky, které se opakují, případně ty, které je možné vynechat. Tím vznikl text, který byl ve středu 6. dubna představen diecéznímu biskupovi Mons. Kročilovi a 7. dubna byl po drobných úpravách schválen kněžskou radou diecéze.

Následně byla generálním vikářem diecéze sepsána ještě shrnující kapitola, která nastiňuje výhled do budoucna. Dosud pracovní verze diecézní syntézy byla poté rozeslána zpět farním koordinátorům k připomínkování a proběhla formální a stylistická úprava textu. Po zapracování připomínek byl konečný dokument v sobotu 23. dubna představen v katedrále sv. Mikuláše a diecézní biskup jej slavnostně podepsal.

Dokument poslouží jednak pro vytvoření souhrnné zprávy za celou Českou republiku, která pak bude odeslána do Říma a bude patřit k podkladům biskupské synody slavené v říjnu 2023. Především však budou jeho jednotlivé okruhy projednávány kněžskou radou, vikáři, konzultory a dalšími grémii diecéze při hledání nových pastoračních směrů. Závěry jednotlivých farních skupinek pak mohou posloužit při rozvoji společného života farností.

Ocitujme některá zjištění, k nimž se při synodním procesu v naší diecézi dospělo: „Ze závěrů jednotlivých skupinek synodální cesty vyplývá mnoho výzev pro věřící, farníky a jejich společenství. Především je to touha po pravidelném setkávání malých společenství, která by měla přijímat nové lidi velmi otevřeně bez zbytečného posuzování a hodnocení. Společenství by měla vytvářet přirozené zázemí domova pro všechny. Předpokladem pro tuto atmosféru je upřímnost, opravdovost života podle evangelia a zapálení pro Boha, které se projevuje nejen ve slově, ale i v milosrdných skutcích. Důležitou ctností se jeví umírněnost, která je důležitou součástí dialogu. Lidé by si také měli vyhradit čas nejen pro setkávání, ale také pro společnou práci pro farnost.

Výzva vyplývající ze závěrů synodálních skupinek se netýká jen laiků, ale také kněží a správců farností. Kněží by měli aktivně a prakticky podporovat zájem o společenství. Měli by vytvářet nejen prostor pro společenství, ale také společenství osobně navštěvovat. Vzhledem k tomu, že promluva při mši svaté není místem pro diskuse, jeví se tato společenství jako důležitá místa, kde se lze vracet k různým otázkám a vést o nich otevřený dialog, který nutně patří k doprovázení a formaci lidí. Kněz by měl

usilovat o to, aby slabé pozvedl, povzbudil a dodal jim odvalu, aby nalomenou třtinu nedolomil a doutnající knot neuhasil a pomohl lidem rozlišit jejich dary a schopnosti, které vypovídají o jejich správném místě v Církvi. Důležité je i aktivní zapojení laiků při liturgii. Aby to bylo možné, je potřeba, aby kněží vysvětlovali jednotlivé části mše svaté, její symboly a liturgické úkony, aby lidé mohli mši svatou prožívat. Slavení mše svaté je modlitba, která, pokud jí člověk rozumí, ho více oslovuje a inspiruje. K tomu přispívá i homilie, která by měla být přiměřeně dlouhá, srozumitelná a reflektující Písmo svaté. V souvislosti s tím je důležité, aby kněz učil náboženství a vytvářel tak předpoklady víry skrze osobní svědectví života podle evangelia, které vyučuje. Neméně důležité pro přiblížení Božího slova se jeví používání vhodných příkladů z běžného života. Farnost je rodina, a proto je na místě, aby i hospodaření farnosti bylo transparentní. Kněz by měl napřed s farníky diskutovat záměr, měl by se snažit pro daný záměr lidi získat a zapojit je do těchto aktivit. S tím souvisí i důležitost zveřejňování „Výročních zpráv“.

Výzvy se týkají nejen laiků a kněží, ale také ordinářů. Někteří kněží se cítí přetíženi, a proto je velmi důležité, aby byli povzbuzováni představenými k tomu, aby se nebáli delegovat různé záležitosti na laiky. Ordináři by měli vést více otevřenou komunikaci o pastoračních a ekonomických záměrech. Taktéž se ukázalo, že ačkoliv je tu snaha vytvářet nabídky různých aktivit pro farnosti ze strany pastoračního centra diecéze, že je tu nedostatečná propagace. Bude potřeba vytvořit lepší komunikační cesty. Ordináři by měli klást větší důraz na pastorační děti a usilovat o nové cesty při pastorační mládeži, jejíž charakter je v současné době velmi proměnlivý. Zvláště chybí v diecézi péče o ministranty a jejich dlouhodobá formace. Jelikož je biskup nástupcem apoštolů a je mu svěřen učitelský úřad církve, je zapotřebí, aby se v diecézi uskutečňovala soustavná výuka nauky Církve podle Katechismu katolické církve, prohlubovala se znalost Bible a více se rozebíraly myšlenky papeže Františka. Neméně důležitá jsou neformální setkávání věřících s diecézním biskupem na úrovni jednotlivých farností, kde by se mohl vést efektivní dialog a prohlubovat vzájemná důvěra. Očekává se od ordinářů, že budou podporovat vznik farních rad (ekonomické a pastorační), tam, kde je to možné, prostřednictvím vypracování statutu farních rad, který by měl být dostupný na internetu a uveřejněn v diecézním oběžníku Acta Curiae včetně výzev, aby tyto rady byly zřizovány. K tomu je nezbytná nabídka formačních kurzů pro tyto laiky v patřičných oborech.“

Velice rádi bychom na závěr poděkovali všem, kdo se v naší diecézi zapojili do synodního procesu, především jednotlivým farním koordinátorům, kteří vedli skupinky a sepsali závěry, k nimž společně dospěli. Zvláštní vděčnost si zasluhují členo-

Foto: Roman Kordina

Práce ve farní skupince v Bechyni

vé našeho diecézního redakčního týmu, jak za jejich náročnou práci, tak i za velkou vstřícnost vůči nám, kteří jsme byli pověřeni v diecézi synodní proces koordinovat. Na počátku jsme neměli ani představu, co všechno bude tato činnost obnášet, jaké budou naše úkoly a kolik požadavků bude třeba splnit. Vše jsme se dozvídali a učili teprve na cestě a v plném provozu. Na počátku jsme také měli každý dost odlišné pohledy, zkušenosti a náhledy na projednávaná témata, i na to, jak dospět k závěrečné syntéze a jak by tato syntéza měla vlastně vypadat.

Nakonec se však, přes časovou tíseň, podařilo najít společný styl práce a prožít něco z ideálu synodality. Zatímco synodní otcové na některých starověkých koncilech rané církve se občas navzájem tahali za vousy a fackovali, tak nám se přes rozličné pohledy podařilo uchovat si vzájemnou důvěru a snad i navázat skutečné přátelství. Neuvízli jsme na mělčině nekonečných diskusí a rozporů, jako některé pozdější konciliaristické synody, ale dospěli k syntéze, která snad zachycuje reálný stav naší místní církve a pokouší se naznačit, jak lépe společně kráčet dál.

Bylo to jistě i díky vroucím modlitbám členů týmu a duchovní podpoře sester karmelitek z Drast a z Dačic, dalších řeholnic a řeholníků i mnoha dalších věřících. Nesmíme zapomenout poděkovat i členům rodin našich „týmáků“, za velkou trpělivost a podporu, když se jednání protahovala dlouho do noci a jejich blízcí trávili hodiny a hodiny u počítače či daleko od rodiny.

Určitě si zaslouží poděkování i diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil za pozorné studium všech došlých synodních příspěvků, za podnětné konzultace a náměty, i za trpělivost při několikerém projednávání závěrečného dokumentu a jeho redakčních úpravách. Děkuje i kněžím, kteří synodní setkávání ve svých farnostech podpořili, farníkům, kteří se odhodlali vyjádřit své myšlenky a také nabídli pomoc při jejich uskutečňování. Vždyť to nejdůležitější je teprve před námi. To, co se tak snadno řekne a sepíše, se poté musí správně realizovat. A to neudělá na dálku nikdo z Říma, Prahy či Budějovic, ale s tím si musí poradit konkrétní laici a duchovní ve svých farnostech a společenstvích.

Nejsme na to však sami, protože Pán nám přislíbil svého Ducha a ujišťuje nás, že je s námi po všechny dny až do konce světa a dokazuje to už dva tisíce let ve všech spletitých okamžicích dějin církve. Tak tedy jemu nakonec patří veškerá chvála a díky, za vše, co nám už daroval, co nás naučil, i za vše co nám ještě dobrého a skvělého chystá.

*Prob. Ivo Prokop a R. D. Stanislav Brožka,
diecézní koordinátoři*

TÁBOR pro ukrajinské děti

Pastorační středisko při Biskupství českobudějovickém ve spolupráci se spolkem Most – České Budějovice a za podpory Jihočeského kraje pořádá pobytový tábor pro ukrajinské děti od 6 do 15 let v Chatkách na jihu od 11. 7. do 15. 7. 2022. Mladší děti pouze za doprovodu své maminky. Účast pro děti je zdarma!

Téma tábora je Voda – zdroj života

Jak nám můžete pomoci?

1. Můžete nám pomoci v přípravném nebo realizačním týmu.
2. Můžete nám pomoci s propagací.
3. Můžete tábor podpořit finanční částkou.

Na Vaše dotazy ráda odpoví Martina Fürstová z Diecézního centra pro rodinu na tel. čísle 731 402 820.

Závazné přihlášky dětí do 15. 6. 2022 na telefonním čísle 731 402 820.

Těšíme se na vás!

Martina Fürstová

Участь БЕЗКОШТОВНО

11 ПО 15 ЛИПН

**Літній табір
ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ**

Тема табору:
Вода - джерело життя

де?
в Хатках на півдні поблизу міста Тршебонь

ДЛЯ КОГО? ВІКОМ ВІД 6 ДО 15 РОКІВ

Діти молодшого віку запрошуються в супроводі матерів.

Заявки приймаються до 15. 6. 2022
за номером 731 402 820.

Ми нетерпляче чекаємо на вас!

KONFERENCE pro rodinu a o rodině

Srdečně vás všechny zveme na Konferenci pro rodinu a o rodině ve středu 22. 6. 2022 v horním sále biskupství v Českých Budějovicích.

Dopolední program od 9:00 do 11:00 na téma „Jak na zdravé sebevědomí pečujících osob?“ s přednáškou PhDr. Marie Oujezdské z Národního centra pro rodinu a odpolední program od 18:00–20:00 na téma „Péče o uprchlíky očima pečujících a jak to vidí uprchlíci sami?“ s přednáškou PhDr. Aleny Poláčkové.

Dopoledne pohlídáme děti. Přihlašovací formulář a další informace již brzy na webu Prolidi.online.

Martina Füstová

KONFERENCE
pro rodinu a o rodině
"PEČUJI O SVÉ BLÍZKÉ"
22. 6. 2022
Biskupská 132/4, České Budějovice
9.00 – 11.00
Jak na zdravé sebevědomí pečujících osob?
PhDr. Marie Oujezdská (NCR)
Aktivita ve skupinách
Prezentace organizací, které se zabývají podporou těch, kteří pečují.
18.00 – 20.00
Péče o uprchlíky očima pečujících a jak to vidí
uprchlíci sami?
PhDr. Alena Poláčková (DCR)
Společné sdílení.
Informace
& přihlášky:
prolidi.online
Konference se koná pod záštitou
1. nám. hejtmána Jihočeského kraje Františka Taliře
PASTORAČNÍ STŘEDISKO BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ
SPOLEK MOST
ČESKÉ BUDĚJOVICE
Nabízíme účastníkům
dopolední
hlídání dětí!

Charity v českobudějovické diecézi pomohly více jak 10 000 uprchlíků

Jednotlivé Charity v českobudějovické diecézi se intenzivně zapojují do pomoci ukrajinským uprchlíkům. Nabízí jim ubytování, potravinovou i materiální pomoc, kurzy českého jazyka, pomoc se zajištěním práce, tlumočení, doprovod na úřady a další poradenství. Pracovníci z celé diecéze také pomáhali na Krajském asistenčním centru pomoci Ukrajině na českobudějovickém letišti. Od začátku ruské invaze pomohly Charity 10 423 uprchlíkům.

Podpora spočívá nejen v poskytnutí materiální či potravinové pomoci, ale také při hledání nového domova. „Na počátku bylo hlavně zajistit ubytování. Některé objekty jsme také částečně vybavili postelemi, sehnali jsme pračky, lednice a jiné důležité vybavení. Vedeme si vlastní databázi ubytování, kde máme jak církevní objekty, tak nabídky z řad veřejnosti. Od počátku konfliktu se nám podařilo ubytovat 619 osob,“ upřesňuje ředitel Diecézní charity České Budějovice Jiří Kohout.

Zatímco zájem o ubytování pomalu klesá, potravinová pomoc je stále potřebná. Za celou dobu trvání krize bylo v českobudějovické diecézi rozdáno 6 500 potravinových balíčků. Například Poradna pro cizince a migranty v Českých Budějovicích jich denně vydá kolem 50.

Velkým tématem je i nástup do zaměstnání. „Po zajištění všech důležitých věcí, jako je povolení k pobytu či pojištění, se zájma-jí o volná pracovní místa. Zaměstnání jsme zprostředkovali již 171 lidem. Poskytujeme také tlumočení. To se týká nejen pohovorů v práci, ale například i při jednání se školami,“ upřesňuje

Tatjana Šeráková, pracovnice Poradny pro cizince a migranty.

Charita také zajišťovala pomoc na Krajském asistenčním centru pomoci Ukrajině. „Zapojili se zaměstnanci ze všech Charit v českobudějovické diecézi i dobrovolníci. Naším úkolem bylo zajistit koordinaci uprchlíků a provoz dětského koutku. Dohromady na letišti strávili přes 5 tisíc hodin,“ informuje Patrik Coufal, koordinátor pro mimořádné události.

Dobrovolníci se zapojovali nejen na letišti, ale pomáhali také připravovat byty pro Ukrajince, tlumočit, zajišťovat provoz informační telefonní linky nebo vypomáhali v Nábytkové bance Jihočeského kraje a při potravinových sbírkách. „Za celou diecézi bylo zapojeno na 800 dobrovolníků, kteří odpracovali téměř 7 000 hodin. Jejich práce pro nás byla a je velkou podporou. Velmi si toho vážíme a moc jim děkujeme,“ dodává s vděčností Barbora Fišerová Pegleyová, koordinátorka dobrovolníků.

Alena Fremrová

O teologii a přírodní vědě a o rozumu a přírodě

Teologie a přírodní vědy – pro někoho možná bizarní slovní spojení, ba protimluv. Obojí ale přináší svého druhu výklad světa. „Zatímco teologie se snaží o celostní výklad, věda přichází s dílčími výklady, které ovšem mají lidé sklon absolutizovat,“ upozorňuje Lucie Kolářová z katedry teologických věd Teologické fakulty JU. Ve své knize „**Stvoření, nebo příroda?**“ zachycuje proces utváření raně novověké přírodní vědy a přírodovědecké metodologie na pozadí hermeneutiky dobové teologie stvoření.

Proč někteří lidé vnímají teologii a přírodní vědy jako něco, co se vylučuje?

Souvisí to patrně s historickým vývojem. Začalo to už v novověku a kulminovalo v 19. století – jak ukazuje například vření kolem tehdy vydaného Darwinova díla O původu druhů. střetávají se tu dva výklady světa: buď je svět stvořený Bohem, nebo má pravdu evoluční teorie. To je ale mylné dilema. Nelze vkládat do pomalu tři tisíce let starých biblických textů, které hovoří o stvoření, naše novodobé epistemologické záměry. Tehdejší lidé nezkoumali svět přírodovědeckým způsobem, oni se ptali po původu světa, tedy odkud se vzalo něco tak velkolepého a krásného. Proč to tady vůbec je. Přírodní vědy oproti tomu sledují jinou stopu – „jak“ a „kudy“ a „kolik“. Je jasné, že přírodovědeckou metodologií nelze zkoumat otázku „proč“. Ale to ji ještě nedevaluje jako nesmyslnou. Nebo chceme v duchu pozitivismu a scientismu uznat jako jedinou platnou pouze řeč tvrdých argumentů a vše ostatní prohlásit za iracionální a subjektivní?

To je možná ono. Lidé mají sklon považovat teologii za něco iracionálního, kdežto přírodním vědám bezmezně důvěřují.

Chápu, že předmět, s nímž teologie operuje, se těžko objektivizuje, vede k němu nepřímá cesta, nedá se kvantifikovat. To ale neznamená, že teologie nemůže být legitimním odborným myšlením. Má rozvinuté metody přiměřené svému předmětu. A platí, že ani obecně nelze humanitní vědy podřazovat nárokům na přírodovědecky chápanou evidenci – asi ve stylu: „vaše zbytečnosti prosím zdůvodňujte, a samozřejmě přírodovědecky“. Navíc bývá teologie podezírána z ideologičnosti. Tedy ne že by ideologickou být neuměla, to ale platí i o vědě jako takové.

Být současně teologem a přírodovědcem se nevylučuje. Vzpomeňme třeba ekologa a kněze Josefa Petra Ondoka, po kterém je pojmenována knihovna Teologické fakulty JU.

Ano. Přírodní vědy fungují v modu takzvaného metodologického ateismu, kdy kategorie „bůh“ programově nemůže být součástí jejich postupu, a je to tak v pořádku. Osobní vyznání vědce je na tom nezávislé. Zároveň dnes už sama teorie vědy ví, že objektivita ve smyslu absolutní bezsubjektivnosti není ve světě člověka dosažitelná – takže kupříkladu předporozumění,

Mgr. Lucie Kolářová, Dr. theol.

s nímž vědec usedá ke konkrétní analytické práci, není jenom o znalostech, které do té chvíle získal, ale taky o hodnotách, které si pro sebe nějak poskládal. A ty nezůstaly ležet za dveřmi. Problém ve vztahu věda – víra nastává ve chvíli, kdy se nám ateismus metodologický nepozorovaně proměnil ateismus principiální, a dokonce se chce mít za to, že to takto vyplývá z důkazního postupu. Nevyplývá – a v momentu záměny už tedy (přírodovědec) nestojí na půdě určité vědecké hypotézy či teorie, nýbrž metafyziky.

Jaká je tedy věcná souvislost mezi teologií a přírodní vědou?

Přírodní věda se snaží svět pozorovat, popisovat, vysvětlovat, teologie se mu snaží porozumět. Zjednodušeně: analýza versus syntéza. Obojí přináší výklady, které se co do obsahu týkají kosmu, přírody, fenoménu života, lidského myšlení, postavení člověka ve světě a tak dále. Samé velké a důležité věci. Zatímco teologie či filosofie aspirují na celostní výklad, věda přináší dílčí výklady. Zatímco teologie anticipuje a je v nějaké míře spekulativní (a proto nedisponuje empirickou racionalitou), přírodní věda je z definice reduktivní. Neboť aby dosáhla přesných výsledků, musí z metodologických důvodů vytěsnit a ignorovat spoustu věcí. To není odsudek, jen upozornění, že je třeba přijímat její výsledky jako objektivní a platné pouze v rámci daného výseku, který si ostatně vytyčuje sama. Běžně máme sklon chápat tyto výsledky jako konečné slovo o světě. Věda však neodpovídá na velké existenciální otázky, které si člověk klade. Na ty si on musí odpovědět sám – a teologie je racionální reflexí toho, jakou cestu k zodpovězení těchto velkých otázek člověku nabízí

náboženství, jež je institucionalizací lidského hledání vlastního existenciálního místa.

Teologie podle vás může přispět k většímu sebeporozumění přírodních věd. Jak?

Teologie ukazuje přírodní vědě, kde jsou její limity. Zpochybňuje samozřejmost, s níž dokáže přírodní věda přistupovat k přírodě. Vede ji k jejím vlastním kořenům, když celý ten řetězec rozmatává pozpátku: od technologií k přírodní vědě, od přírodních věd k lidským zájmům, od lidských zájmů k základním hodnotám a přesvědčením. A od toho nakonec kamsi k samému počátku bytostné jistoty člověka o smyslu.

Když se podíváme zpět do dávné historie, jaký byl vztah teologie a přírody?

Kořeny takzvané přirozené teologie sahají do dob mýtických. Prvním a základním prostorem, v němž se archaickému člověku zpřístupňuje numinózní, posvátné a nakonec božské, je právě zkušenost s přírodou. Příroda, člověk a dimenze božství v té době poněkud splývají. I kdybychom si čistě hypoteticky představili, že by bylo v archaickém světě možné zkoumat přírodu dnešním vědeckým způsobem, muselo by to okamžitě ztroskotat. Nejen na kognitivní nepřipravenosti a technické nevybavenosti tehdejších obyvatel světa, ale v první řadě na tom, jak bylo nastaveno jejich vnímání. Příroda tu není myslitelná jako objekt, člověk sám je plně její součástí a nedokáže se od ní distancovat.

Jak změnil vnímání přírody antický rozumový přístup?

Přichází s vědomým nárokem na poznání světa silou lidského rozumu. Řecké filosofie vděčí dnešní věda za samotný objev racionality. Ke zkoumání přírody přispěl ovšem velkým dílem také židovsko-křesťanský monoteismus. V něm se svět stává světem, člověk člověkem, příroda přírodou, a všechno dohromady božím stvořením. A Bůh je jaksí přirozeně poznatelný z přírody, z božského stvoření. V takovém nastavení si už lze docela dobře představit člověka jako toho, který zkoumá přírodu. Náboženská víra tomu nebrání, neboť příroda je de facto „světskou“ záležitostí, člověku k dispozici.

Velký zlom ve vztahu teologie a přírodních věd asi přineslo osvícenství...

Mgr. Lucie Kolářová, Dr. theol

Vystudovala teologii na TF JU v Českých Budějovicích, doktorát získala na Katolické univerzitě Linz. Od roku 2010 působí jako odborná asistentka na katedře teologických věd Teologické fakulty JU. Věnuje se především teologické antropologii a teologii stvoření, rovněž překládá odbornou literaturu z německého a nizozemského jazyka. V letech 2015–2018 byla členkou týmu Excellence, v němž se zabývala problematikou stvoření v raném novověku v Evropě. Výstupem byla monografie *Stvoření, nebo příroda? K hermeneutickému potenciálu stvořenostního myšlení ve vztahu k přírodní vědě v období raného novověku* (2018).

To jsme poskočili hodně dopředu. Už začátkem novověku René Descartes rozlišil myslící subjekt od toho ostatního, co se kolem něho rozprostírá. V takto nastaveném dualismu se svět snadno stává materiálem, pasivní hmotou, kořistí, a člověk tím tvůrčím a suverénně jednajícím elementem. Ze začátku to ještě bylo s úctou k božskému stvoření, postupně to ale vyvane a v osvícenství už má člověk nakročeno k utilitaristickému a vrchnostenskému vztahu k přírodě. Ptal jste se na vztah teologie a přírodních věd v dané etapě: osvícenství zpochybňuje výpovědní hodnotu křesťanského zjevení a teologie se dostává pod tlak pozitivistické průkaznosti. Nereaguje na to právě šťastně.

Takže racionální přístup k přírodě, kdy se z ní stal materiál, který můžeme zkoumat, je vlastně prapočátek jejího drancování?

Kombinace řecké racionality a monoteistického systému přinesla ve svých důsledcích racionální přístup k přírodě chápané veskrze autonomně, která tudíž směla a měla být zkoumána. Jako objekt. Mělo to ovšem malou pojistku. Dokud byla příroda pojímána jako stvoření, byla i ve své autonomii navázána na svého původce a zůstávala alespoň teoreticky objektem láskyplným. Pakliže ale mohla být v poosvícenské průmyslové éře příroda degradována na „oddělení sběrných surovin“, je to i otázka na přírodní vědu. Ve službě čeho stojí ona? Poznání pro poznání? Poznání pro zpeněžení? Pokroku? Jakého pokroku přesněji?

Čemu se věnujete ve své knize *Stvoření, nebo příroda?*

Kniha je sondou do intelektuálních dějin evropské kultury v oblasti výkladu přírody v období mezi 15.–17. stoletím. V první části se zabývá procesem autonomizace přírody, ve druhé problematikou myšlení o stvoření. Třetí část představuje takzvanou fyzikoteologii, svébytný myšlenkový proud, který tehdy reagoval na teprve se utvářející nový diskurz vědy. Součástí této kapitoly je analýza šesti autorských přístupů, jež vzhledem ke konceptu stvoření i nové funkci vědy dokládají různorodost a metodologickou nejednotnost raněnovověkého myšlení. Za zmínku stojí kupříkladu známý nizozemský biolog a entomolog Jan Swammerdam (1637–1680), objevitel červených krvinek. V jeho díle se prolíná vášně pro empirii s vášní náboženskou. Cituji z jeho *Zprávy potřebné pro čtenáře usilujícího o pravdu*: „Dříve než budeme, pečliví čtenáři, pokračovat, abychom mluvili o našich nálezech, žádáme zdvořile, aby nám nebylo bráno za zlé, pokud se všude v následujícím díle budeme jako o neochvějnou půdu opírat o naše vlastní zkušenosti a z toho uděláme jisté závěry, pevná tvrzení a uspořádání. Neboť dokud v přírodě nenarazíme na nic těmto tvrzením odporujícího a dokud nám druhými nemůže být proti těmtýž na nic poukázáno z protikladných zkušeností, jsme tak dostatečně ujištěni o pravdě věcí, které představujeme: pod podmínkou, že ani nevystoupíme mimo jmenované zkušenosti, ani tytéž nepřepneme a neuplatníme na jiné, které jsme ještě nezjistili. Protože jinak, ježto příroda je zcela nevyčerpatelná, se pravda snadno dostává do velkého nebezpečí; a my sami jsme příčinou, že záležitosti, které se jasně ukazují z povahy věcí, se pro nás stávají temnými, ba nerozluštitelnými.“

Redakce Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích

Foto: Zbyněk Novotný

Pondělní „divadelní“ prohlídky – účinkující vystupují v kostýmech.

Foto: archiv BCB

Celý areál kláštera byl nedávno opraven

Foto: Jiří Vácha

Foto: Zbyněk Novotný

TIP NA VÝLET: Dominikánský klášter v Č. Budějovicích

Na podzim 2020 byla dokončena rozsáhlá oprava bývalého dominikánského kláštera s klášterním kostelem Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích. Kostel s klášterem založeným Přemyslem Otakarem II. patří k nejstarším dosud stojícím stavbám v Českých Budějovicích

Z nejstaršího gotického období je to především klášterní kostel s křížovými klenbami a řadou dochovaných středověkých nástěnných maleb. Druhou nejstarší částí je křížově klenutý ambit kolem rajske zahrady se studniční kaplí a středověkými nástěnnými malbami. Z památkového hlediska jsou vysoce ceněny také všechny barokní úpravy areálu z 18. století, které nad městem vztýčily Bílou věž a dotvořily dnešní siluetu historického centra Českých Budějovic při pohledu od západu. To vše dnes můžete opět vidět v původní kráse.

Během školního roku využívají základní, střední i vysoké školy možnost komentovaných prohlídek. Historické prostory křížové chodby kolem rajske zahrady či samotnou rajske zahradu

si mohou zájemci pronajmout k nejrůznějším výstavám, koncertům a jiným akcím. Turisté si mohou vybrat nekomentovanou či komentovanou prohlídku s vyškoleným průvodcem. Kromě toho bude v areálu kláštera od července do září každé pondělí večerní program: buď „**divadelní prohlídka**“ ve spolupráci s Agenturou Kultur-Kontakt a panem kostelníkem Jiřím Míchalem nebo varhaní „**koncerto-prohlídka**“ s varhaníkem z povolání panem Martinem Kubátem.

Nekomentované prohlídky

Návštěvníci dostanou k zapůjčení vytištěného průvodce, se kterým si mohou prohlížet přístupné části areálu vlastním tempem. Vstupné je 50,- Kč na osobu.

Komentované prohlídky

Konají se každý den dopoledne od 11:00 a odpoledne od 15:00. Vstupné je 90,- Kč na osobu.

POZVÁNKY NA PONDĚLNÍ SPECIÁLNÍ PROHLÍDKY

Večery s královským nástrojem

Viděli jste někdy varhany zblízka? Víte, co je to lomená oktáva? Zajímá Vás, co je to sakristie a jaká tajemství ukrývá? Potom Vás zveme na prohlídku, kde nejen mnoho uvidíte, ale také se budete moci zaposlouchat do tónů varhan ve ztichlém prostoru klášterního kostela. Mimo jiné se také dozvíte, jak varhany fungují a co všechno umí. Součástí večera bude také prohlídka sakristie kostela Obětování Panny Marie s odborným výkladem.

Vstupné:

150,- Kč/dospělý; 110,- Kč/dítě; 400,- Kč rodinné vstupné

Termíny:

vždy v pondělí 4. 7.; 18. 7.; 1. 8.; 15. 8.; 29. 8. a 12. 9. ve 20:00

Večer za zdi bývalého kláštera

Přeneste se v čase do dob minulých a vstupte do tajemné atmosféry večerního kláštera prostřednictvím jedinečné prohlídky s divadelním doprovodem a se zkušeným průvodcem a místním znalcem nejcennější budějovické památky.

Vstupné:

180,- Kč/dospělý; 150,- Kč/dítě; 500,- Kč rodinné vstupné

Termíny:

vždy v pondělí 11. 7.; 25. 7.; 8. 8.; 22. 8.; 5. 9. a 19. 9. ve 20:00

Vstupenky můžete zakoupit u vstupu do kláštera. Předprodej vstupenek na pondělní večerní prohlídky na www.cbssystem.cz

Kontakt: klasterni.kostel@bcb.cz

Petr Samec

Otevírací doba:

červen a září

denně

pondělí, úterý, pátek a sobota 9:30–18:00

středa 9:30–16:30

čtvrtek 9:30–16:30

neděle 13:00–18:00

červenec a srpen

denně

pondělí, úterý, středa,
pátek a sobota 9:30–18:00

čtvrtek 9:30–16:30

neděle 13:00–18:00

ROZDÁVÁME radost kulturou

Děti si také vyzkoušely hru na hudební nástroje.

Jihočeské divadlo rezervovalo několik divadelních představení pro klienty Poradny pro cizince a migranty při Diecézní charitě České Budějovice. Jednalo se o představení pro ukrajinské rodiny s malými dětmi. „Na začátku dubna jsme uváděli v Malém divadle představení Nuda. Jedno z nich bylo určené přímo pro ukrajinské rodiny. Byla to pro ně možnost, jak přijít na jiné myšlenky a odpočinout si. Představení Nuda je specifické tím, že se v něm nemluví a porozumí mu tak každý,“ upřesňuje Gabriela Kudláčková z Jihočeského divadla.

Na konci dubna se odehrála ještě dvě představení pro ukrajinské děti. Byla to krásná Mimi opera, která je určena těm nejmenším. „Jsme vděční za tuto spolupráci. Dochází k nám mnoho ukrajinských maminek s malými dětmi a bylo hezké, že jsme měli možnost jim představení nabídnout. Je to krásné zpestření, možnost vrátit se alespoň na chvíli zpátky do běžného života. Máme jen pozitivní zpětné vazby, všichni byli nadšení,“ dodává Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice.

Alena Fremrová

Foto: Petr Hladík

Hudba propojuje

Mnoho z nás bolestně prožívá válku na Ukrajině a snaží se nějak pomáhat. S ohledem na pracovní povinnosti a provoz rodiny často nezbyvá čas, a tak se podpora omezí „jen“ na finanční či hmotný dar. Přitom je zřejmé, že pomoc je potřebná i jinde a jinak. Do Písku již z válkou postižené Ukrajiny přišlo téměř 1000 lidí. Pokud je chceme do zdejší společnosti nějak zapojit, měli bychom vytvářet příležitosti i pro běžná setkávání a vzájemnou komunikaci. To však není úplně jednoduché.

Jedno takové setkání se příkladně vydařilo v rámci koncertu písničkáře Pavla Helana, který proběhl v klášterním kostele Povýšení svatého Kříže v úterý 3. května. Písečtí farníci využili toho, že Pavel Helan zařadil do svého repertoáru ukrajinské lidové písně

Foto: Petr Hladík

i hity pop music, a pojali koncert jako společné setkání Čechů s Ukrajinci. Kostel byl v úterý téměř zaplněn a díky dobré propagaci přišlo i hodně píseckých Ukrajinců. Pavel Helan v doprovodu arménské houslistky Vartui Saribekian a violoncellisty Jana Zvěřiny hrál střídavě české a ukrajinské písně. O bolesti a strachu se povětšinou obtížně mluví. Hudba ale mnohdy dokáže zprostředkovat emoce i beze slov. A to se díky Pavlu Helanovi podařilo. Mnozí sice odcházeli se slzami v očích, ale jistě i s pocitem intenzivního setkání a vzájemné blízkosti.

Kamil Činátl

Postýlka pro malou Anežku od Charity

Diecézní charita České Budějovice obdržela na konci loňského roku od Charity Česká republika finanční prostředky z veřejné sbírky v rámci speciálního Adventního koncertu. Ten pořadala Česká televize na podporu samozhivitelů a samozhivitelek. Sociální pracovníce z celé českobudějovické diecéze vybraly několik osob z okruhu svých stávajících klientů, kteří splňují podmínky čerpání podpory. Pracovnice poté provedly sociální šetření a společně s klienty vyplnily formulář na přidělení finanční pomoci. Závěrečné rozhodnutí vydala až hodnotící komise, složená opět ze sociálních pracovníků, která jednotlivé žádosti posuzovala.

Celkem pomohla diecézní Charita 12 samozhivitelkám v českobudějovické diecézi. Přispěla například na doplacení nájemného, aby nevznikaly větší dluhy, které by vedly k exekucím, na nákup potravin, nábytku a dalších nezbytných věcí.

Jednou z podpořených samozhivitelek byla také Klára. Ta žije se svým synem Filipem a za nedlouho mezi sebe přivítají malou Anežku. Partner Kláru na začátku druhého těhotenství opustil a ona tak zůstala se synem v pronajatém bytě sama. Byt je ale ve špatném stavu. Zatéká do něj, je vlhký, a dokonce se na některých místech objevuje i plíseň. Vše je již v řešení s majitelem bytu, který přislíbil, že závadu odstraní. Klára si i přesto raději zažádala o městský byt. Bohužel marně. V současné době na něj nemá nárok, nesplňuje totiž podmínky pro přidělení.

Ilustrační foto; Foto: archiv DCHCB

Nyní je Klára v tíživé situaci. Už od listopadu loňského roku je nezaměstnaná, nemá tudíž žádný příjem a bylo jí diagnostikováno rizikové těhotenství. Pobírá alespoň příspěvek na bydlení a hmotnou nouzi. Na vyplacení podpory v nezaměstnanosti zatím čeká. Dříve totiž pracovala v zahraničí a stále se čeká na doručení potřebných dokumentů.

Charita pomohla Kláře s nákupem dětské postýlky pro Anežku. Zajistila také velkou šatní skříň, do které si budou moci uložit věci všichni tři.

Alena Fremrová